

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Λόσσων Απριλίου — Ιουλίου.

(Αἱ λόσσαι δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου).

200. Συλλαβθριφος

Τρεις φύρογχοις μούσικοι
Σου βάζω στη σειρά,
Και λίγην ρωσικήν
Σου βγάζω μιά χορά.
Εστάλη υπό της Βινύνης Ελληνοπούλας

201. Πνευματθριφος

Θὰ χαλάσσῃ ἡ συμφωνία
Και βουνό θὰ ψώληῃ,
Διὰ τῆς βρύσης τὴν δασεία
Και τῆς βάλης μιά φιλή.

Εστάλη υπό την Μαρούσιαν. Γαλανόλευκη

202. Άλνυμα

Εδῶ μέσα εἰν̄ δοῖσι,
Χωρὶς γνῶσι, χωρὶς κρίσι.
Περιηγεῖται ὁ αγρόποτος
Και αὐτοῦ τοῦ βασιλέως,
Και δίδικος τοῦ πατέρα,
Κ' ἔται δὲ α τὰ λοιπά.
Εστάλη υπό της Απολεσθείσης Ελπίδος

203. Κεκουμένος και ἀνεστραμ-
μένος Ρόβρος

- Νοφόν το σαφές.
  - Η Δανία είνε κράτος.
  - Πάρε μιά καραμέλα.
  - Αἱ Ήνωμέναι Πολιτεῖαι δημοκρατοῦνται.
  - Τὰ μιρά τοι κόσμοι ἐξελέξατο δι Θεός...
  - Ο Διγύιας ἥρω προφήτης.
  - Ήσουν τρίνι ἔδω;
- Εστάλη υπό Εισαγγέλου Ιωάννου

204—208. Μαρικόν Γράμμα

Τῇ ἀγαλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκδότης τῶν
κότων λέξεων δι· ἐνὸς ἀλλού, πάτοτε τοῦ
αὐτοῦ, γὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
κέρας, νατ, πυρά, δρός, Λάκων.

Εστάλη υπό το Ναυτάν

209. Μαρική Εἰκόνων ἀνεν Εἰκόνος

— Αγαπητέ μου Γεωργο, πήγαινε νὰ ίδω
τὸ ρολόι, νὰ μου πῆς τι ὥρα λέσει.
— Αδύνατον, φίλε Στάθη! δὲν θὰ ίδω
τίστε.

— Γιατί;

— Γι' αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶται.

— Ποιό;

— Μό δὲν τάκουσες, καψένε;

Εστάλη υπό τον Αρεως

210. Ακροστικής ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέ-
ξεων, αποτελοῦν ἀρχαῖον Νομοθέτην:

Χάρα, παπεγός, καλῶς, διάφορος, στεγνός,
δύσκολον, γένος, παγματικής, πλατίς.

Εστάλη υπό το Σεντεμένον Ελληνόπουλο

211. Ελιποσύμφωνον

ει - η - οα - ο - α - α - οα

Εστάλη υπό τον Υδραικίου Χάνου

212. Γρῖφος

1B τῶν τῶν

1B ζ 1B φρ κράτ τῶν τῶν

1B τῶν τῶν

Ρόδον Γαλλία

Κέρκυρα Ιταλία

Δέλτα Ελλάς

Μεγεθές Ρωσία

Εστάλη υπό τον Μάντεως Κάλκαντος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συλλέκται, ἀνταλάσσων. Γραμματόσημα παντοχέων καὶ c. p. Ἑλληνιστ., Γαλλιστ., καὶ Βοτρερανιστ.— Νικόλ. Θ. Γοκαράνης Poste Restante, Βαθύ (Σάρος). — IB, 89

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δ. Χ. Χριστοδούλου, Δημ. Ε. Κουκαδίδης.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Π. Χ. Γκέλης, Κωνστ. Ἀνδρέου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀλκυών, Ερμίνιο Ι. Οβονομίδης, Χαρ. Σ. Πατσός, Λάρισα τῶν Μουσῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταζής.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τ. Δ. Σηλιβρίδης.

ΛΕΑΧΑΙΩΝ: Ρίκα Ν. Αγγελοπούλου.

ΛΙΜΝΗΣ: Ιωάν. Εύ. Μπελλάρας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Αννα Β. Πετροπούλου, Θάνος Π. Σκάλαντης, Γ. Π. Σκάλαντης, Αν. Ν. Ηβέλλας, Ανδρ. Σπηλ. Βασιλείου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ιαν. Σ. Βασιλείου, Χωρανή Γ. Μωράτιου, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Κ. Ι. Φαρμακίδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Αθροκόμη Ι. Κυροδόνη, Μαρία Δ. Κουμανάρας, Κάκια Γ. Οβονομοπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα Ερεστ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Διπλούς Μενεζές.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Αικίνα Δ. Λαρίδην, Γογούλα Αθ. Χριστοδούλου, Γ. Β. Βαφειδούλου.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Σωκρ. Ι. Θεοχάρης, Βασ. Ηλ. Τρόμπας.

ΥΔΡΑΣ: Φλώρα Α. Μουσταζή. Αννίτσα Θ. Πετροπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Νίκος Ε. Κοτερής.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λίστα εἰς τὴν σελ. 181)

ΑΘΗΝΩΝ: Χρυσόν Παγώνην, "Ελλήν" Εμμ. Μέτισα, Ιωνίῳ Κ. Αττικούς, Ελένη Κ. Μωράτου, Ν. Κ. Ζαραχάνη, Βασ. Ν. Μαθόπουλος, Στέφανος Βέρτης, Νικαίας Βέρτης, Εύγενια Λαζαρίδη, Μαρία Χριστοφορίου, Ιωάν. Ν. Πλατσίου, Πειραιώς: Μιχ. Θεοδούλη Β. Δημητρής Ρίτσα Δ. Υψηλάντη, Αλεξάνδρα Π. Δευτεραίου,

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατὰ τὰ προκήρυχθέντα, τὴν 15 Απριλίου το ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικήν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2289, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν αποδεκτῶν πληρωμῆς, τὰς δόπιας ἔλατον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομήν ἐτέστιν, ἐννεάμηνον, ἔξαμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὥρας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Απριλίου. Εκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἔξι 50 ἀριθμοί.

967, ἐνέρδισεν ἐν ὀδούλοιον τῆς τούτου.

1029, 70, ἐνέρδισεν ἐκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

312, 1476, 1192, ἐκέρδισεν ἐκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

505, 620, 840, 1786, ἐκέρδισεν ἐκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

218, 1510, 6, 1614, 259, ἐκέρδισεν ἐκαστος ἀνά μιαν ἐκησίαν συνδρομήν Δια-
πλάσεως τοῦ προεγεγόντος του.

2171, 1714, 1415, 2014, 1584, ἐκέρδισεν ἐκαστος ἀνά ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Αγάπης».

31, 1347, 456, 2212, 1201, 139, 108, 1887, 1028, 1685, ἐκέρδισεν ἐκαστος ἀνά τὸν τίμιαν τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐν τῷ τιμαμένῳ φρ. 3,50.

1567, 1906, 1298, 783, 2253, 2081, 401, 1991, 147, 2128, 1833, 555, 46, 1247, 1123, 1938, 93, 591, 1811, 487, ἐκέρδισεν ἐκαστος ἀνά ἕν τομον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμαμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευτῶν ἀριθμῶν θὰ γίνη μᾶλι μὲ τὸ 22ον φύλον τῆς προσεχοῦς ἔδημοπλάσιος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι· ἄλλου, οὔτε τοὺς οὗτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἵ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀποθύσαντες σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δρόσουν ποίους τόμους; επιθυμοῦν νὰ λάδουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1912 θὰ γίνη τὴν 15 Ιουλίου καὶ θὰ λάδουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες οἱ συνδρομηταί, δοσὶ ἐπέλρωσαν ήδη, η θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς Κληρωσίας τῆς συνδρομήν ἐπηρίσιαν, η ἐννεάμηνον, η ἔξαμηνον, η τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὥρας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ιουλίου 1912. Είναι δὲ τὰ Δώρα τῆς Τρίτης Κληρωσίας ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀγωντέρων Δευτέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ "Υπουργείου τῆς Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, δηλητεῖς παρασκόν εἰς τὴν χρόνον ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστονέατον καὶ χρησιμωτατόν εἰς τὸν παιδικὸν πόλεμον."

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :</

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. "Ιδε σελ. 178.)

— Τί μὲ θέλεις, καλέ μου ἄνθρωπε; ήρωτησεν δὲ ιατρός μὲ καλωσύνην.

Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῆν συγκίνησίν του δὲ Αναστάσης δὲν ἡμποροῦσε νὰ ὅμιλήσῃ, δὲ ιατρός του ξανάπε μὲ τὴν πιὸ γλυκειά του φωνή:

— Εὔμπρός, φίλε μου, λέγε, σὲ τὶ μπορῶ νὰ σου φανῶ χρήσιμος;

— Καλέ μου κύριε, ἐσπευσε νάποκριθῇ δὲ Φώτης, κυττάζων τὸν ιατρὸν μὲ τὰ μαστρακά κ' ἔξυπνα μάτια του ὃ πατέρας μου εἶνε τυφλός ετὸ χωριό μᾶς εἴπαν πῶς σεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ τὸν γειάνετε, κ' ἔτοι ηλθαμε ἀπὸ καὶ πέρα νὰ σᾶς βροῦμε.

— Καὶ πῶς ηλθατε;

— Μὲ τὰ πόδια μας.

— Ηλθατε μὲ τὰ πόδια σας γιὰ νὰ μὲ εὐρήτε! εἶπεν δὲ ιατρός κυττάζων μὲ συπάνειαν τὸν τυφλὸν καὶ σφίγγων τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ. Κάθησε, φίλε μου, σήκωσε τὰ μάτια σου νὰ τὰ ίδω... γύρισε κατὰ τὸ φῶς... ἔτοι... στάσου μια στιγμή.

— Θα ίδω τὸ φῶς μου, καλέ μου κύριε; ήρωτησεν δὲ τυφλὸς μὲ «Γιατρέ, βλέψω!» (Σελ. 186, σ. β').

— Έλπιζω, φίλε μου, μπορῶ μάλιστα νὰ σὲ βεβαιώσω.

— Ζητάνεψα 'ς δὲ τὸ δρόμο κ' ἐμάζεψα τριάντα δραχμές... Νά, πάρτε τις, εἶνε δὲλη μου ἡ περιουσία... μονάχα νὰ μὲ κάμετε καλά...

— Θὰ μὲ πληρώσης, ἂμα γιατρευθῆς, εἶπεν δὲ Χ. Τώρα πρέπει νὰ πῆς ετὸ Νοσοκομεῖο... ἔκει θὰ μπορέσω νὰ σὲ περιποιηθῶ καλλίτερα... Στάσου, προσέθεσε γράφων ὀλίγας λέξεις 'ς ἔνα χαρτί, δεῖξε αὐτὸν καὶ θὰ σὲ δεχθοῦν ἀμέσως... Τὸ παιδί σου δημάρτινος τοῦ θά τὸ κάμης;

— Ας πάω κι' ἔγω ετὸ Νοσοκομεῖο νὰ περιποιηθῶ τὸν πατέρα μου, εἶπεν δὲ Φώτης.

— Οχι, μικρέ μου φίλε, ἀπήγνησεν δὲ ιατρός ἔκει δὲν χρειάζεται, γιατ' εἶνε ἀλλοι... πολλοί!

Καὶ μὲ τὴν καλωσύνην ἐκείνην ποὺ τὸν ἔκαμεν νάγκαπα δὲλα τὰ παδιὰ ποὺ ἀπαντοῦσε, πλούσια ἡ πτωχά, δὲ Χ. ἐτράβηξε κοντά του τὸ ἔξυπνα χωριατόπουλο καὶ τοῦ ἐχάιδεψε μὲ τὸ ἀπέρο του χέρι τὰ μαῦρα καὶ σγουρὰ μαλλιά.

— Τι νὰ κάμιο λοιπόν, καλέ μου γιατρός; ήρωτησεν δὲ Φώτης μπορῶ νὰ γυρίσω ετὸ χωριό μονάχος μου;

— Θέλεις νὰ μείνης ἔδω; ἐπρότεινεν δὲ ιατρός.

— Ποὺ; ετὸ σπίτι σας;

— Ναὶ... φθάνει μόνο νὰ εῖσαι φρόνιμος. Ἀλήθεια, πῶς δὲ λένε;

— Φώτη. "Ἄγια θά μὲ κρατήσετε δημάρτινος, τὶ δουλειὰ θὰ σᾶς κάνω; Θέλετε νὰ καθαρίσω δὲλες τὰς καμινάδες τοῦ σπιτιοῦ; Μπορῶ νάρχισσα ἀμέσως.

— Περιττόν, ἀπεκρίθη δὲ ιατρός, μειδιῶν. Τὸν Μάιο δὲν χρειάζονται καμινάδες καὶ διανεγκαίρεται ἀρχαίρεται ἀνθρωπός με νὰ γιατρέψω καὶ τοὺς ἀλλούς ποὺ περιμένουν.

— Μὰ θέλεια κηρόλα νὰ σᾶς πληρώσω, εἶπεν δὲ Αναστάσης, βγάζων ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰς τριάντα δραχμάς, τυλιγμένας μ' εὐλάβειαν εἰς ἔνα κομμάτι ἐφημερίδος.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ στείλω ετὸ Σχολεῖο νὰ μάθης καλλίτερα;

— Ακοῦτ' ἔκει, γιατρέ μου! ἀνέκραξεν δὲ Φώτης μὲ χαρά.

— Λοιπὸν σύμφωνοι. Θὰ σὲ κρατήσω ἔδη, δέσθιον ἔπινε ὁ πατέρας σου 'ς τὸ νοσοκομεῖο, καὶ θὰ πηγάνης ετὸ σχολεῖο.

— Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν τυφλόν, ποὺ ἐσιωποῦσε ἀπὸ σέβας, προσέθεσε:

τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης δὲν στέκονται ἔτσι παρὰ μπροστὰς ετὸ Θεός.

— Γιὰ μενα εἰσθε δὲ Θεός! μὲ ἐκάματε νὰ ξαναίδων τὴν γυναικα μου, τὰ παιδιά μου, θὰ σᾶς εὐλογῶ αἰώνιως.

— Καλά, καλά, εἶπεν δὲ ιατρός διὰν ἀποφύγηρ ἀπότας τὰς ευχαριστίας ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσσαν· ἀφοῦ γιατρεύθηκες σύ, ἀφησε μὲ νὰ γιατρέψω καὶ τοὺς ἀλλούς ποὺ περιμένουν.

— Μὰ θέλεια κηρόλα νὰ σᾶς πληρώσω, εἶπεν δὲ Αναστάσης, βγάζων ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰς τριάντα δραχμάς, τυλιγμένας μ' εὐλάβειαν εἰς ἔνα κομμάτι ἐφημερίδος.

— Ο ιατρός ἐπῆρε τὸ χαρτί, τὸ ἄγοντε κ' ἐκπέταξε τὸν χυρικόν.

— Πώς θὰ γυρίσης ετὸ χωριό; τὸν ἡρότησες;

— "Οπως ηλθα, ζητιανεύοντας" αὐτὴ τὴ φορὰ δημάρτινος θὰ βλέπω καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ.

— Καὶ τὸ παΐδι; ήρωτησε πάλιν δὲ ιατρός, κυττάζων τὸν Φώτην, ποὺ ἐκλαίει σὲ μιὰ ἀκρά.

— Καὶ τὸ παΐδι... θὰ πάρω μαζί μου.

— Ο Φώτης ἔβγαλεν

ἔνα λυγμόν.

— Πώς; δὲν γιαρέσαι ποὺ θὰ ξαναίδησης τὴν μητέρα σου; ήρωτησεν δὲ ιατρός πλησιάζων τὸν Φώτην μὲ καλωσύνην.

— Τὸ παιδί εἶχεκολούθησε νὰ μιλάῃ χωρίς ναποκρίνεται.

— Πέις μου, τι ἐπιθυμεῖς, Φώτη; ήρωτησε πάλιν δὲ ιατρός.

— Ο Φώτης σήκωσε τὰ μάτια του καὶ, βλέπων τὴν ἀγαθότητα τὴν ζωγράφου μένην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ἐπῆρε θάρρος καὶ εἶπε:

— Νὰ μη σᾶς αρίστω ποτέ, νὰ μάθω την ἀγαθιά σας, νὰ γιατρέψω κ' ἔγω τοὺς τυφλούς, γιὰ νὰ μὲ ἀγαπεῦν εἰς ἀνθρωποῖς; καὶ νὰ μὲ εὐλογοῦν ὅπως εἶσα!

— "Ἄς γιγή, λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου, καλό παιδί! εἶπεν δὲ Χ. Κτυπάγη τὸν ώμον τοῦ μικροῦ.

— Επειτα ἀνοίξεν ἔνα συρτάρι, ἐπῆρε μερικά χαρτονομίσματα, τὰ προσέθεσεν εἰς τὰς 30 δραχμάς τοῦ Αναστάση, τὰ ἐδίπλωσεν ὀλα μαζί καὶ τοὺς τὰς ἐδάκλεν εἰς τὸ χέρι, λέγων:

— Κρατῶ τὸ παΐδι σου. Εἶνε ἔξυπνο καὶ γίνη ἄνθρωπος χρήσιμος. Μού τὸ ἀρίστες;

— Μη μὲ ρωτάτε! ἀπεκρίθη συγκινημένος δὲ χωρικός μήπως ρωτῇ δὲ Θεός διατητής. Μόνος του ἐπῆρε τὸ παΐδι ἀπ' τὸ χέρι καὶ εἰσῆρε τὸν γερμῆν κανένα μ' εὐεργεσίες;

— Εποιεὶς δὲ Αναστάσης ἐγύρισε ετὸ χωριό του καὶ δὲ Φώτης ἔμενε στὰς Αθήνας. Εμαθείς γράμματα, ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιον καὶ τώρα σπουδάζει ιατρικήν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Μίαν ήμέραν θὰ διασχηθῇ τὸν διάσημον ιατρὸν Χ., τὸν προστάτην του.

— Σήκω απάνω, φίλε μου, τοῦ εἶπε δὲ ιατρός, συγκεκινημένος ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐ-

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

(Συνέχεια)

Ἐγωρίσθησαν, προτείνοντες νὰ κάμουν καὶ ἀλληγορικά σύναυλίαν μετὰ τὴν ἀναγόρησιν ἀπὸ τὸ Ρίον Ιανείρον. Καὶ οἱ ἔρασιτέχναι νὰ υπερχθησαν νὰ ἔργασθούν διὰν νὰ παρουσιάσουν κάτι νέον, ἐκτὸς τῆς δεσποινίδος Ραιμπράλ, ἡ οποία θάπειβαζετο εἰς τὴν βραζιλιανήν πρωτεύουσαν.

Τὴν ἀλληγορικήν φορὰν θὰ ἔχορευαν μίαν γκαβότταν. Καὶ ἐγω-

ρίσθησαν πλούσιοι εἰς ὡραῖα σχέδια καὶ εὐ-

τυχεῖς, διότι εὐηργέτησαν ὀλίγον τὸν πτω-

χούν ἐκείνους, τοὺς συσσωρευμένους ἐκεὶ

κάτω εἰς τὴν πρώραν, καὶ ταξιδεύοντας ὑπὸ

τόσον δυσμενεῖς συν-

θήκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

"Ονειρα εὐτυχίας.

Ἐπέρασαν τὴν Αισ-

σαβῶνα, τὸ Δακάρ καὶ

ἀλλούς λιμένας αἰσιώς. Οι κατοίκοις διε-

τηρεῖτο λαμπρός" ἡ θάλασσα ἡ τολμη-

ναίσα, ὁ οὐρανὸς αἴθριος τὰ πάντα προ-

οιωνίζοντο ἐν ἀπὸ τὰ θαυμάσια εἰκανία-

ταῖς εἰδησίδια, τὰ οποίας ἔφαντο τόσον ὡραῖα

ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ο Πέτρος, λατρευμένος ὑπὸ τοὺς πλοι-

άρχους κ

— Τί;
— Φοβούμαι μήπως δυσαρεστηθούν.
— Γιατί;
— Διότι μου έπροτειναν νὰ τὰς συνοδεύων κ' έγω άργηθηκα... Τι θὰ ξελέγων αὐτὸν μ' έβλεπαν τώρα μαζί σας;..

— Είσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ τὸ ξένουν, διότε μήν άνησυχής. "Ισα-ΐσα ποὺ χθές τὸ βράδυ ταῖς εἴπα ὅτι θὰ σ' ἔχειαζόμουν σήμερα ἔξω καὶ δὲν θάποργήσουν καθόλου διὰ τὴν ἀπουσίαν σου.

"Αἱ μαῦροι ὄπωροπάλιδες..." (Σελ. 188, στ. 6').

"Ἐκφρασίς ἀγακούφισεως διεδέχθη τὴν ἀνησυχίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Πέτρου.

Τὴν πρότεραν, διὸν ή κυρία καὶ ή δεποινίς Ζολλιέ τῷ ἐπότειναν νὰ τὰς συνοδεύῃ ἔξω, τῷ ἔχειαζού οὔτη τοῦ ή θέλησις διὰ νάρνηθη αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν.

Αὐτὸν μίαν φορὰν ὁ πλοιαρχὸς ἐφαντέτο ματεύων τὸν ἐνδόμυχον πόδιν του καὶ ὁ Πέτρος ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του ἔχειαζόμουν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τοῦ ὅποιου κάθεται ἀπότατηγή ητο δι' αὐτὸν μία εὐεργεσία.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΕ'

PION - IANE'I'RON

Δεύτερος πατήρ

Ἡ λέμβος ἔτερεν ὑπὸ τὴν ὥθησιν δεκαέξι ἰσχυρῶν βραχιόνων. "Ἐφθασαν εἰς τὴν ἀποδάθραν, παρὰ τὴν ὅποιαν ἐστάθμευε μία ἀμάξια. Ἀγένθησαν εἰς τὴν ἀμάξιν αὐτὴν καὶ ἀνεγώρησαν διὰ τὴν ἔξοχήν.

Ἡ θερόκρασία ήτο γλυκυτάτη. Ὁ Ὀκτώριος ἐπληγίαζεν εἰς τὸ τέλος του. Ἐποχὴ ἀνίσεως διὰ τὰς χώρας τὰς πέραν τοῦ ἴσημερινού. Γλυκεῖα αὖρα θαλασσία ἐμετρίαζε τὴν θερμάτητα τοῦ ήλιου.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔλεγε λέξιν. Ἐκύταζε τὴν παράδοξον ἐκείνην πόλιν, μαρμακίδωσαν ἀπὸ ἄνθρωπους βιστικούς, πολυασθόλους, τύπους πατῆσης φιλής καὶ παντὸς χρώματος, ἀπὸ τοῦ στιλπνοῦ μαύρου μέχρι τοῦ καθαρούτερου λευκοῦ.

Αἱ μαῦραι ὄπωροπάλιδες, μὲ τοὺς φυντακτερούς μανδράδες τῶν καὶ τὰς ἄλλοκότους κυρώσεις τῶν, — καθεμία εἴκει στολισμένον τὸ κεφάλι τῆς διαφορετικοῦ ἀπὸ τὴν ἀλληγ., — διεσκέδασαν πολὺ τὸν νεαρὸν Γάλλον, ὁ ὅποιος προσεπόθει νὰ χαράσῃ εἰς τὴν μηνύμην του δι', τι ἔβλεπε, διὰ νὰ τὰ διηγήσαι ἀργότερα εἰς τὴν ἀδελφήν του.

Ο κ. Δελάρκ, εἶχεν εὐρῇ αὐτὸν τὸ μέσον διὰ νὰ δεῖξῃ τὸ Ρίον-Ιανέ'ρον εἰς τὸν εὐνοούμενὸν του.

"Ἄγαθεν ἄλλον, δυσκολεύθμενον γαέξελθιδια λόγους οἰκονομίας, θὰ ἡρκεῖτο νὰ τῷ δύσηται ἐν εἰκόσιφραγκοῦ καὶ νὰ τὸν στείλῃ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἀδείας του. Ἄλλα διὰ τὸν κύριτα Ριονσαὶ οὔτε πρὸς στιγμήν τὸ ἐσκέψθη, γνωρίζων ὅτι θάπεποιεῖτο τὰ χρήματα καὶ θὰ προσεβάλλετο ἐνδομύχως.

Ἐν τούτοις τὸ Ρίον ἡτο πολὺ ἀξιοθέατον καὶ μολονότι ἔγνωρίζει πᾶσάν του γνώμιαν, ἀπεφάσισε νὰ ἔξελθῃ μόνον χάριν τοῦ νεαροῦ γραμματέως του, τὸν ὅποιον ἡγάπατεν ὁ Πέτρος,

—"Ἐφθασαν μέχρι τῶν προπόδων τοῦ Ζοροβάδου, ὑψηλοῦ λόφου, ὁ ὅποιος φαίνεται μακρόθεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀναβαίνει κανένας εὐκολα.

Ἄλλα δὲν εἰχον καιρὸν γάναδοῦν εἰς τὴν κυρυφὴν κ' ἐπιστρέψαν πρὸς τὴν πόλιν.

— Μὰ διὰ ποίαν ὑπηρεσίαν ἐβήγην ἔξω ἐγώ; ήξωησεν ἔξαρχα ὁ Πέτρος,

— Διὰ νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά, ἀπλούστατα. Σὲ βαρύνει αὐτό;

— "Ω πλοιαρχέ μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἐνα μόνον ἄνθρωπον γνωρίζω ποῦ θὰ ἡτο μὲ τόσην λεπτότητα καλὸς πρὸς

ὅλονεν βαθύτερα. Καθημερινῶς συνωμίλει μαζί του, καὶ αἱ μαχαιρὶ αὐτοῦ συνομίλιαι, ἀπετάξεις ποτίσσεις, ἀφ' ἐνδές ὁ Πέτρος ἡτολεῖται πολυτικούς πρακτικὰς γνώσεις, ἔκαμπναν ἀφ' ἐτέρου τὸν πλοιαρχὸν νὰ τὸν γνωρίζῃ καλλίτερα καὶ νὰ τὸν ἐκπιμῷ περιστέρεον.

Πότε ὁ ναυτικὸς ἐμέσι τὸν νέον εἰς μερικὰς λεπτομερεῖας, τὰς δοκοὶς ἡτο καλὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ εὐρισκόμενος ἀνίσης πλοίου, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος: πῶς οἱ πλοιαρχοὶ ματοῦνται τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, πῶς

"Ἐμεινεν ἔξω πολὺ ἀργά".

τὰς κυθεροῦν, πῶς τὰς ἐφοδιάζουν μὲ τρόφιμα καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργῇ κανεὶς μὲ ψυχραμίαν διὰ νὰ σώζῃ ὅσε τὸ δυνατὸν περιστοτέρους ἀνθρώπους καὶ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, καὶ τὰς ὅποιας ὁ πανικὸς εἰνε ὀλέθριος.

—"Ἄλλοτε τοῦ ἔξτηγοῦσε τὰς θρεπτικὰς ιδιότητας μερικῶν ἔξωτικῶν καρπῶν, τὴν αἰθουσαν μία πολὺ εὐχάριστος

ἔκπληξις ἀγέμενε τὸν Πέτρον. Η κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ μικρὰ Έλένη ἥσαν ἐκεῖ. Άλλα, μολονότι ὁ κ. Δελάρκ καὶ ἡ κυρία Ζολλιέ ἔβαλον τὰ δυνατά τῶν διὰ νὰ προσπιθησύν τοὺς ἐκπλήκτους, ὁ Πέτρος ἐνόησε γρήγορα ὅτι ὁ ίδιος τὸν μεγάλον της προσχεδιασμένα μεταξύ των, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλέον εὐχάριστον δι' ὅλους.

Τρεῖς καρδῖ

Ἐπεργευμάτισαν καὶ οἱ τέσσαρες θαυμάσια, ἐπῆραν ἔνα ἀρωματώδη καφέν καὶ μερικὰ λικέρ, κατόπιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀμάξιν διὰ τὸν πόλιον τοῦ λαμπροῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἐθαύμασαν ἀνεπιφύλακτως τοὺς ὑψηλούς φοίνικας, τὰ παντοιείδη δένδρα καὶ τὴν τελείων διάταξιν τῶν πάντων εἰς τὸν κήπον αὐτὸν, ὁ ὅποιος εἶνε ἀληθινὸν θαῦμα.

Ἡ ἀπογευματινὴ ἐκδρομὴ τοῖς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴσδην τὰς καλλονὰς τοῦ ὅρμου, τὴν γραφικὴν ποικιλίαν τῶν πολιτικῶν, τοὺς ὅποιους σχηματίζουν οἱ βράχοι τῆς πολυοχιδοῦς ἐκείνης ἀπῆτης.

Τέλος, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἐπέστρεψαν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου ποὺς ἐπεξίμενης ἡ λέμβος, ἡ ὅποια τοὺς ἐπανέφερεν εἰς τὸ πλοῖον μὲ τὴν ἴδιαν ρυθμικὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὅποιαν τοὺς εἶχεν ἀποβιβάση τὸ πρώτον.

Ὁ Πέτρος, μὲ τὴν συνήθη του εὐγένειαν, συνώδευσε τὴν κυρίαν Ζολλιέ καὶ τὴν Έλένην μέχρι τῆς αἴθουσῆς καὶ τὰς ἀπεγκαρέτησε, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πληγεῖον τοῦ πλοιούρχου του, ὁ ὅποιος πιθανὸν νὰ τὸν ἐχρειάζετο.

Ο κ. Δελάρκ συνωμίλει μὲ τὸν ὑποπλοιαρχὸν Ροαγιέ ὅπων ὁ νέος εἰσῆλθεν. Ἐλάρκενε τὴν ἡμερησίαν ἀναφορὰν περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Κατόπιν ὁ ὑποπλοιαρχὸς ἀπεισέρθη. "Εμειναν μόνοι. Τότε ὁ Πέτρος ὠρμήσας πρὸς τὸν πατέραν καὶ τὸν

ἐμέ: τὸν πατέρα μου!

— Πραγματικῶς πρέπει νὰ εἰνε καρδῖς καὶ λεπτὸς, σου, ἀφοῦ εἰμιορεῖς νὰ μαντεύῃς καὶ νάστηνος εἰς τὸν πλοιαρχὸν τοῦ, ὁ ὅποιος πιθανὸν νὰ τὸν ἐχρειάζετο.

—"Ω πλοιαρχέ μου! ἐπιτρέψατε μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν θυμασίαν ἡμέραν ποῦ σᾶς ερεώσω!...

— Αγαπητὸ μου παιδί, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,

Ἀγνοτάτη, δὲν ήξευρε γὰρ κούπη τὰ αἰσθηματά της καὶ σφίνεν ὅλους νὰ βλέπουν τὴν ἀκατανίκητον κλίσιν τῆς πόδης τὸν μεγάλον της φίλον, ὁπως ἀπεκάλει τὸν Πέτρον.

* *

Αἱ ώραι περισσοῦν γρήγορα ὅταν εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς καὶ ὁ Πέτρος ἡτο, ἀνδρὶ τελείων, τούλαχιστον πολύ.

Προσεπάθει νὰ μεταδιήδηλος τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν προσφίλη του ἀδελφήν, διὰ τῶν ἐκτενῶν ἐπιστολῶν, τὰς ἀποιαὶς τῆς ἐπέστρεψαν εκθήμεραν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν, μέχρι τοῦ λαμπροῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἐθαύμασαν ἀνεπιφύλακτως τοὺς ὑψηλούς φοίνικας, τὰ παντοιείδη δένδρα καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ πλοιού του, τὸν θαύμασαν τὰς καλλονὰς τοῦ ὅρμου, τὴν γραφικὴν ποικιλίαν τῶν πολιτικῶν, τοὺς ὅποιους σχηματίζουν οἱ βράχοι τῆς πολυοχιδοῦς ἐκείνης ἀπῆτης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

MANNA KAI KOPH

Χόρευε ή καρδιά της ἀπὸ τὸ παράπονο καὶ κόδωνταν ἡ κατιμένη, κόδουνταν στὸ δάκρυ ή Μόρφω τῆς Τσελέπινας, ἡ βεργολιγυρὴ κοπέλα τοῦ χωριού μας, που ἀποβιβάση τὸ πρώτον.

Τι σὰν κυπούσε ή καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρχά-ἀρχά καὶ λυπητέρα, στέλνωντας μηνύματα στές γρήγορας παρτερεῖ τὸ ξαπλωμένος Θεός μας κερία καὶ μετάνοιες; Τί σὰν καλούσαν τὰ σήμαντρα τὰ λιανόπαιδα νὰ μὴ ἔχασσουν γὰρ σταυρούσιαν τὸν Ἐπιταφίο περγαντας σκυρτά καὶ σταυρωτὰ ἀποκάτω τού, για νὰ τὰ φυλάκη γερά ὡς τοῦ χρόνου; Τί σὰν καρτεροῦσε ὁ Σταυρωμένος Χριστὸς τὰ μανούσακια καὶ τές πασκαλιές ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστὰ κι' ἀλῶ χεράκια τῶν κοριτσιών της ἡλικίας, ποὺς

μέρα νά σηκωθής κεφάλι; Καὶ σὲ μᾶς στέλνεις ἔξοδα ὁ πατέρας σου, πᾶς σου περνᾶ ἀπ' τὴν γυνώση σου; Νὰ τὰ λιγνίζουμε ἐμεῖς ἄδω ἀλύπητα; Δὲν τὴν ζέρεις τὴν παροιμία; «Οἱ ἄντρας ηυθαλοῦσε τές λίρες μὲ τὸ σωκῆι κ' ἡ γυναῖκα τές ἔξοδευ μὲ τὸ βελόνι: καὶ τὸν προσπέρασε». Δὲ θὰ μοῦ πῆ, κορίτσι μου, ἡ πεθερά τί σου φόρεσα, θὰ μοῦ πῆ τί σου δίνω. Καὶ σὰν ἔρθη ἡ ὥρα νὰ σκεφθοῦμε γιὰ παντερεά, νὰ ἴδουμε ποιὰ θὰ βεῃ τὸν καλτέρο; Ἡ Χρόνινα ἡ ἔγω; ... Σώπασες τῷρα, παληχούρισο, ἔ;... Τὸ κατάλαβες στὸ τέλος τὸ σωστό. Τσακίσου τῷρα! Σύρε νὰ νιφῆς κ' ἔλα νὰ πάμε στὴν Ἐπικλησιά!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΚΑΛΠΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Α τὰς παρουσιάσω σήμερον τὴν μικράν μαθήτριαν τοῦ κ. Σιγάλα, τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀπαγγελίας, δεσποινίδα Μαρίαν Κοκκινώτη. Μᾶς τὴν παρουσιάσε καὶ αὐτὸς τὴν π. ἔδομάδα ποὺ ἔδωσε τὴν ἀτησίαν του «καλλιτεχνή ἐσπερίδα» εἰς τὸν «Παραστατικόν». Τὴν ἡκουσαμεν νάπαγγέλη τὸν «Κόσμον», κωμικὸν μανόλιογον τοῦ διδασκάλου τῆς, ἐνα ποίημα τοῦ κ. Πολέμου «Δύπτη καὶ Χαράδ», καὶ εἰς τὸ τέλος διάφορα μικρὰ διαφέρων. Καὶ τὴν ἔθευμάσαμεν μαζὶ μὲ δίλον τὸ ἀκροατήριον καὶ τὴν κατεχειροκροτήσαμεν. Μᾶς ἔκαμε νὰ γελάσωμεν μὲ τοὺς μορφαρούς τῆς, μὲ τοὺς τόνους της, μὲ τοὺς χωματιούς τῆς, καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ συγχινηθῶμεν μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐμφάνισις της. Διότι ἔζερτε πόσων ἐπῶν εἶναι ἡ μικρὰ αὐτὴ καλλιτέχνης; Δὲν θὰ τὸ πιστεύετε; Τεσσάρων μόνον, τὸ πολὺ πάντε! Μία μπερτέκα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκ πρώτης ὅψεως θὰ ἐνοικάτε διὰ μόνεν τὸ κλάμηρα της, τὸ τοιργμάτης, θὰ ἡμποροῦσε νάκουση ἀπὸ τὴν μίαν ἔω τὴν ἄλλην μιᾶς ἀπεράντου αἰθούσης. Καὶ ἡμεῖς ἡκούσθημεν τὴν παροιμίαν της, θὰ ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ προσπέρασε.

πους! Καὶ μόνον αὐτὸν ἀν εἶχεν, ἡ μικρούλα θὰ ἦτο κάτι τί. «Ἐχει ὅμως τόσα ἄλλα, ὅστε καταντὰ φαινόμενον. Καὶ θὰ ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ προσπετεσῃ, ὅτι ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀπαγγέλῃ τὸσον εὔμορφα, ἡ Μαρία Κοκκινώτη θὰ γίνη μία καλλιτέχνης, μία ἡθοποίδης μεγάλη, μεγαλειτέρα ἀπὸ δύος δύσας ἔχομεν τῷρα. Διατὶ ὅμι; Οὔτε ἡ Μαρία Κοκοπούλη οὔτε ἡ Κυθέλη, διὰς ἡσαν πενταετεῖς, δὲν θάπηγγειλαν βέβαια ἔτοι. Καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τῷρα ή μικρὰ Κοκκινώτη κάμνει θαύματα, τί θὰ κάμνῃ διὰς φθάστη εἰς τὴν ἡλικίαν των;

Ἐν

τούτοις αἱ προφητεῖαι ποὺ στηρίζονται εἰς τέτοιαν βάσιν, σπανίως ἐπαληθεύονται. Διότι τὰ παιδικὰ τάλαντα εἰναι ἀπατηλά. Συνήθως δὲν διατηροῦνται, χάνονται μὲ τὴν ἡλικίαν. Κάποτε μάλιστα δὲν πρόκειται διόλου περὶ ταλάντων, περὶ καλλιτεχνικῆς ἰδιουματίας. Καθόλου ἀπίθανον ἔξαραν μικρὰ οὐτὴ Κοκκινώτη νὰ μήν ἔχῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν παιδικήν, νηπιακήν καλλιτέρα, ἐξηνάσαν, ζωηρότητα, μιμητικότητα, τσαχιπιάν, τὴν ὁποίαν ἔξεμεταλλεύθη καταλήγως ὁ διδάσκαλός της. Ἀλλ' οὔτε αὐτὴ ἡ ζωηρότης, οὔτε ἡ δυνατή φωνή, οὔτε τὸ θάρρος κάμνουν τὸν καλλιτέχνην. Διὰ νὰ είναις καλλιτέχνης, πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ μέσα του. Ἡ ψυχή του πρώτα-πρώτων πρέπει νὰ είναις καλλιτεχνική διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὴν ἐκφράσῃ οιγασιγά, μὲ κόπον καὶ μὲ καιρόν. Πλέον εἰμιποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰπωμεν ἀν ἔχῃ ἡ σχέση καλλιτεχνηκής μεταξύ της καὶ τοῦ καταλήγων πατέρα, τοῦ Καρδίνιουν. Υπέφερε καὶ αὐτὴ τὸν πολὺ ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισιν τοῦ ἀνδρός της, ὥστε ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ τώρα περιπλανάτο εἰς τὰ βουνά, μετημφιεσμένη, εἰς νεαρὸν χωρίκον.

Ο

καὶ

διούσουν

νὰ τοὺς

συντρόφευσουν

εἰς τὸ

τα-

ξεῖδι

των

τα-

κατα-

τη-

νη-

τη-

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[Αναμνήσεις από τὸν πόλεμον τοῦ 1897]

Ωρες ἐθαδίζαμεν, μὲ τὰ κεφάλια σκυμένα, μὲ βρύματα σίργα, μὲ στόματα στεγνά, χωρὶς νὰ δημιουργεί πλέον. "Ολα εἰχαν απαυδήσει στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴν μας." Ήμεθα ἔνα κοπάδι νικημένων. Γιατὶ ἐνικηθήκαμε; Ποιὸς ἔσφαλε; Τώρα ποῦ μᾶς πήγαναν; Τίποτε δὲν ἡξεραμεν. Ἐθαδίζαμεν. Ο ἔνας ἐπίγιανε τυφλὰ ὅπ' ὅπιον ἀπὸ τὸν ἄλλον, στρατιώται, λοχίαι καὶ ἀξιωματικοὶ ἔξισταμένοι στὸν ἀτελείωτον δρόμον τῆς ἀπελπισίας.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θελων νὰ λεξοδρομήσῃ, νὰ κάμη, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Εμπρός! Εμπρός!

Ο στρατιώτης τὸν ἐκύπταξε χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐλεγε.

— Δὲ μπορῶ.

Η φωνὴ του ἥτον ἀπειλητική. Ο ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενεν. Αφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὅπιον του τοὺς ἄλλους ποὺ ἥρχοντο σιγὰ σιγά, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτά, μιὰ στρατὸν σειρὰ ἀπὸ πλάτες κυρωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραχώντες τὸ σακκίδιο, βαρὺ ἀπὸ φυστίγια, κρατοῦντες τὸ ὅπλον ἀνάποδα στὸν ὄμον. Καθεύνας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θελων νὰ λεξοδρομήσῃ, νὰ κάμη, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Εμπρός! Εμπρός!

Ο στρατιώτης τὸν ἐκύπταξε χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐλεγε.

— Δὲ μπορῶ.

Η φωνὴ του ἥτον ἀπειλητική. Ο ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενεν. Αφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὅπιον του τοὺς ἄλλους ποὺ ἥρχοντο σιγὰ σιγά, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτά, μιὰ στρατὸν σειρὰ ἀπὸ πλάτες κυρωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραχώντες τὸ σακκίδιο, βαρὺ ἀπὸ φυστίγια, κρατοῦντες τὸ ὅπλον ἀνάποδα στὸν ὄμον. Καθεύνας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θελων νὰ λεξοδρομήσῃ, νὰ κάμη, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Εμπρός! Εμπρός!

Ο στρατιώτης τὸν ἐκύπταξε χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐλεγε.

— Δὲ μπορῶ.

Η φωνὴ του ἥτον ἀπειλητική. Ο ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενεν. Αφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὅπιον του τοὺς ἄλλους ποὺ ἥρχοντο σιγὰ σιγά, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτά, μιὰ στρατὸν σειρὰ ἀπὸ πλάτες κυρωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραχώντες τὸ σακκίδιο, βαρὺ ἀπὸ φυστίγια, κρατοῦντες τὸ ὅπλον ἀνάποδα στὸν ὄμον. Καθεύνας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θελων νὰ λεξοδρομήσῃ, νὰ κάμη, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Εμπρός! Εμπρός!

Ο στρατιώτης τὸν ἐκύπταξε χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐλεγε.

— Δὲ μπορῶ.

Η φωνὴ του ἥτον ἀπειλητική. Ο ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενεν. Αφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὅπιον του τοὺς ἄλλους ποὺ ἥρχοντο σιγὰ σιγά, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτά, μιὰ στρατὸν σειρὰ ἀπὸ πλάτες κυρωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραχώντες τὸ σακκίδιο, βαρὺ ἀπὸ φυστίγια, κρατοῦντες τὸ ὅπλον ἀνάποδα στὸν ὄμον. Καθεύνας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θελων νὰ λεξοδρομήσῃ, νὰ κάμη, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Εμπρός! Εμπρός!

Ο στρατιώτης τὸν ἐκύπταξε χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐλεγε.

— Δὲ μπορῶ.

Η φωνὴ του ἥτον ἀπειλητική. Ο ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενεν. Αφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὅπιον του τοὺς ἄλλους ποὺ ἥρχοντο σιγὰ σιγά, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτά, μιὰ στρατὸν σειρὰ ἀπὸ πλάτες κυρωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραχώντες τὸ σακκίδιο, βαρὺ ἀπὸ φυστίγια, κρατοῦντες τὸ ὅπλον ἀνάποδα στὸν ὄμον. Καθεύνας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ο ἀνήφορος ἥτον κοπώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρούσαν στὰ χαλίκια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μὲ θυμὸν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μὲ τὸν θυμωμένον δοῦπον ἡ βλαστήμεις ἔβγαναν βραχὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχανιάσματα.

"Ἐνας στρατός γερόντων ἀνέβαινε στὴν πετρώδη ράχην καὶ σώματα ποῦ δὲν ἡμιορούσσαν πλέον νὰ βαζίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μὲ σχοινί, μὲ βοργιάδη δένδρου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ο ἀξιωματικὸς ἥρχετο ὅπ' ὅπιον, συλλογισμένος, σκονισμένος, ἀκούμβων σ' ἔνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνα ἐπόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ἔσπατην

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα</p

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Δύσεων Απριλίου — Ιουλίου.

(Αἱ λόγους δεκτά μέχρι τῆς ἡμέρας Ιουνίου).

213. Λεξιγρίφος

Υἱός Πριώμου μὲ φωνήν
Καὶ μὲν ἔρθον συνηνόθη,
Καὶ μὰ πόλις τῆς Εὐρώπης,
Πολὺ μεγάλη, ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αεροναυτοπούλους

214. Τονδρυγρίφος

Τιτάνα εἰς τὸν "Ολυμπὸν
Αρέως θάγενόσω,
"Αν μόνον τὴν ὄψεων του
Ολίγον κατεβάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Γλυκὸ Χαρδύγελο

215. Αἴγιγμα

Εἶμαι ἥντος τοῦ Αἴγαλοῦ.
"Αὐτοῦ κόρης τὸ κεφάλι,
"Αλλὴ ἥντος θὰ προβάλῃ.
Καὶ τὸ οὐδέτερον τῶν νήσων,
Φύλε λύτα, ἢ σχηματίσῃς,
"Ἐνα τάνθος θὰ μυρίσῃς"

Ἐστάλη ὑπὸ Ρίκας Ν. Αγγελοπούλου

216. Αρχαῖον Αἴγιγμα

Ἐν τοῖς πτηγαρίοις δρᾶς με. ἦν ἀποκόψης
μου τὴν κεφαλήν, χρή σε ἔχειν με. ἦν δὲ καὶ
πάλιν ἀποκόψης κεφαλὴν τὴν ἐμήν, τῷ σῷ
προσώπῳ κειμαί. ἦν δὲ ἐπαναλέθης τὴν τῆς
ἥντος κεφαλῆς ἀποβολήν, εἰς τὸν μεταπίτην.
εἰ δὲ νῦν βούλει οὐδὲν ἔχειν, ἀλλὰ διακόσια,
καὶ νῦν ἀποκεφαλίσον με.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αλεκ. Μαυροκορδάτου.

217. Αντεστραμμένη Πυραμίδης

* * * + * * = Κρότος τῆς Εὔρωπης.
* * + * * = Νήσος τοῦ Αἴγαλοῦ.

* + * = Επίρρημα τρόπου

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν
μικρὸν πτερωτὸν Θεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ευνομάρτυρος Αλμυλιανοῦ

218. Γάντια

+ * * * * = Πόνος.

* + * * * = Ἐργαλεῖον.

* * + * * = Φαγητόν.

* + * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος χώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ιερόδοσ-

219. Επιγραφή

Β Σ Σ Ν Ε

Ε Ο

Υ Ρ

Β Ρ

Τ Ο Ε Υ Η

Ζήτεται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταῦτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ευνούχου Ψαρά.

220. Συλλαβικὴ Ακροστικής

Ἄι ἀσχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ἡγητούμε-

νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν:

1. Νήσος τοῦ Αἴγαλοῦ. 2. Φυτὸν ἀρωματι-

χόν. 3. Θεός τοῦ πολέμου. 4. Πόλις τῆς Εὐ-

ρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Αλεξανδρας Κ. Δαναοῦ.

221. Φωνηγεντόλιπον

σχηματικός - γενετικός - αποτελεσματικός

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάνη τῆς Γρεβιας.

222. Γρεφός

τέλη τέλη ε ε

μήν τέλη τέλη ε ε

τέλη τέλη ε ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Απόλλωνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας διὸ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, ἀληθεῖς παρασχόντες εἰς τὴν χώραν ἡμῖν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικού Πατριαρχείου Κονσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ ζητημάτων τούς παιδίας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐστιτευμένον :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐποντα . . . δρ. 8,—

Ἐξαμηνοῦ . . . 4,50

Τομῆνος . . . 2,50

Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν ἱην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ : 1879.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΙΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Αθήναις, 5 Μαΐου 1912

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τὸν Πρακτόρων, Εστιτευ. λ. 10. Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἑταῖ, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἐκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Ερμούπολιον ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρόκειον

* Ετος 34ον. — Αριθ. 23

οισμὸν, δὲ ὅποις πάντοτε τὸν διεσκέδαξε.

Μετ' ὀλίγον ἀπαλλαγθὲν τῶν δεσμῶν
του, τὸ ὑπερακάνειον ἔξεινης μὲν
τὴν ἀκρίβειαν ἐπείνη, ἡ ὄποια εἴνε τὸ γά-
ρις τῶν θαλασσίων τούτων κόλοσσῶν.
Τὸν αὐτὸν ἡ "Οὐδέσση" ἐσήκωσε τὴν
ἀγκυραν. Ο Πέτρος Ριονσαὶ δὲν παρέ-
λειψε νὰ παρασταθῇ εἰς αὐτὸν τὸν γει-
τονὸν πλέον παρ' ἀνάμνησις.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν αἴθου-
σαν, ωρίηταν περὶ τῆς προ-
σεγκῆς συγκαταίσις. Ἐκαμαν-
σγέδια, συνεζήτησαν, ἐμοί-
ρασαν σόλους. Ζωντάστης εύ-
μοροτάτη ἐβασίλευεν ἐπὶ
τοῦ πλοίου.

Ο καιρὸς διετηρεῖτο κα-
λὸς ἀλλ' ἡ ἀτιμόσφαιρα ἡρ-
χισε νὰ πυκνύσῃ τοι καὶ νὰ
σκοτίζεται. Εἰσήχοντο εἰς
τὰς ὄμηρολαδεῖς χώρας τοῦ
ωκεανοῦ, καὶ μόλις ἐνύπτω-
σεν, ἡ σειρὴν ἡρχούσενενάτερον
ταῦτας προσεγκένεται πρόπε-
μπη τὰς βραχῆς κραυγάς διὰ
νὰ εἰδοποιῇ τὰ ἀλλα πλοία.
Τίποτε πεγκύμωτερον ἀπὸ τὸν
μυκηθύμον αὐτὸν τῆς σειρῆ-
νος. Τὴν νύκτα προέμεντον,
ὑπὸ τὴν πρέμουσαν λάμψιν
τῶν φανῶν, ἀνακαλεῖ τὴν
εἰδοποιήσαντα πρόσωπον.
ΣΥΡΟΥ : Σπω. Κολοκούσης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ : Αλεξάνδρος Καράσσον, Στεφ-
ανάσσος, Ἀθ. Παπανικόνης, Β. Τράμπας.
ΧΑΑΚΙΔΟΣ : Δαφνοτερής Ολυμπιονίκης, Γορ-
γοπάνης.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ : Εύρωδην Δ. Θεοχαρίδην (18, 19).
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Αθ. Γκέλης, Κ. Ανδρέου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ἀλκιόνη, Σοφία Γιαννέτου.
Ολγα Καζάνη, Μαρία Παπανικότη.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Παρασκευή Χ. Κουλουμπῆ-
πη. Μεταβάση.

ΑΙΑΝΩΝ : Γεώργια Συλογιαννούση.
ΛΙΜΝΗΣ : Κ. Γ. Σαββάκης, Ε. Μπελάρας.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Μαρίκα Γ. Πολυμενάκη, Πε-
τρυγή τῶν Μεδίων.
ΠΑΤΡΩΝ : Ι. Β. Παπανικόλαον, Τούλα Παπα-
χωτοπούλου, Ανεμώνη.
ΣΠΑΡΤΗΣ : Μαρία Δ. Κουμαντέρου.
ΣΥΡΟΥ : Σπω. Κολοκούσης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ : Αλεξάνδρος Καράσσον, Στεφ-
ανάσσος, Ἀθ. Παπανικόνης, Β. Τράμπας.
ΧΑΑΚΙΔΟΣ : Δαφνοτερής Ολυμπιονίκης, Γορ-
γοπάνης.

Τὴν αὐγὴν ἡ "Οὐδέσση" ἐπηρεάζεται

(*) "Ιδε εἰκόνα προηγουμένου
φύλλου, σελ. 188.

"Εξαρνα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀνεφάνη κατὶ σκοτεινό-
τερον...» (Σελ. 193, στ. α').

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Δια-

πλασιακού ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

"ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ",

Διοίκονται ἀντιπρόσωποι: Κωνσταντινού-
πόλεως Πλοίοφορος Νέμος, Ιωαννίνων
Καέας, Σάμου Μπαρονοκαπιτανόμενη Γαλα-
λανόλευκη, Σητείας Κορίτσιος, Ελληνοπόλεια,
Χαλκίδος Θεά Ελλήσης, Διμήνιος (Εύβοιας) Δο-
ξαρική Γαλανόλευκη, Παξών Γερνατοῦ, Ελ-
ληνόρρυπον. Σητοῦνται ἀλλοι πόλεων.